

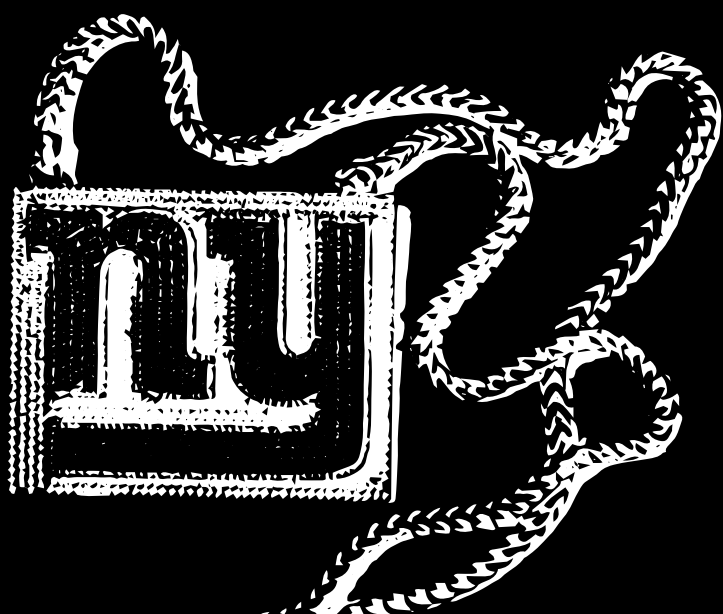
PŘEMYSL KREJČÍK

**MALEJ
NTY**

**THRILLER
O ČESKÝM
HIP HOPU**

HOST

**PŘEMYSL
KREJČÍK:
MALEJ NY**

Brno 2019

© Přemysl Krejčík, 2019

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2019 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0026-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-0027-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0028-4 (MobiPocket)

Děj a postavy jsou fiktivní, avšak nepopírám inspiraci některých momentů a charakterových vlastností reálnými zážitky a skutečnými osobami.

Omlouvám se všem hiphoperům a pankáčům, kteří byli ve skutečnosti normální lidé a nehráli si na to, čím nikdy nemohli být. Vím o vás.

*...nebuď směšnej, co je na tom, když je někdo teplej,
černej nebo zhulenej? Pojď bližej, dám ti tagga na záda
v podobě hákovýho kříže, chcípneš v díře za to, že
mlátíš lidi kvůli víře vo čistotě rasy, asi jsi z prasete.
Prohrál jsi...*

Divokej západ — *Mlat' skinheada do hlavy*

ČÁST PRVNÍ: SKYLLA

BARVY

Oblíknul jsem se do svejch barev. Tohle mi zůstalo. Spíš jako nějaká osobní výstřednost, ale symboliku to pro mě má pořád. Tenkrát jsme všichni nosili svý barvy. A nikdo si nelajsnul nosit stejnou jako jinej člen crew, teda kapely, nebo party obecně. Já v tý době nosil modrou. Nejčastěj světle modrou, obvykle protkanou černým vzorem. Taky jsem měl celou sbírku různých modrejch kšiltovek. Bez bejsky — jakože baseballový čepice s rovným kšiltem, nejčastěj značky New Era — jsem se svýho času na štrýtu neukázal.

K tomu modrej šátek, protože šátek je základ. Tak třeba Radek nosil šátek přivázaný na kalhotách a visel mu od nich dolů, aby ukázal, že má zbraň. Málokdo tohle znamení pochopil, ale to Radkovi nevadilo, protože on věděl, že rapři ve Státech to tak nosej. V Radkově případě byl tou zbraní teleskopickéj obušek. Tvrdil o něm, že ho sebral nějakýmu skinheadovi při rvačce. Dneska mi to přijde jako kravina, ale nikdo jsme si to tenkrát nedovolili zpochybnit.

Skinheadi byli hlavní nepřátelé, protože nás sral rasismus. Vedli jsme drsný řeči, psali drsný texty a *Mlat' skinheada do hlavy* od Divokýho západu byla taková hymna celý tý doby. Ale když jsme nácky zahlídli jen zdálky, utekli jsme. A to s pěkně staženou zadnicí. Nikdy jsem o nich nemluvil jako o holejch lebkách, možná jsem nechtěl prudit Radka — byl starší, silnej šlachovitej cápek, ale co hlavně, nosil hlavu vyholenou na extra krátkýho ježka. Ale na rozdíl od skinheadů na ní měl právě tu New Eru... Pak jsme taky nenáviděli pankáče — a to spíš proto, že pankáči nenáviděli nás.

Taky jsem oblíkal světle modrej baseballovej dres — to je ten bez rukávů, ale pod něj jsem si pokaždý bral bílý triko. A svýho času jsem nosil spoustu potítek na zápěstí a na krku dlouhej čejn, česky řetěz, ale česky tomu nikdo neříkal, to vám asi došlo. Čejn, co jsem nosil já, měl na konci něco jako vojenskou psí známku, jenže jen jednu a na ní nebylo moje jméno, ale fotka jednoho černošskýho rapera, kterýho jsem nikdy neměl rád, takže jsem koupil čejn za devět stovek a tu fotku z něj seškrábal. Pak se mi na krku lesklo stříbro — tím myslím barvu, ne materiál.

Dneska je to něco jinýho. Oblíkám se do černý a zelený, možná jde o pozůstatek doby, kterou jsem opustil, ze který jsem vyrostl nebo která mě ze sebe vyhodila, když mi došlo — když mi muselo dojít —, že ta naše game přestává bejt hratelná.

Chci vám vyprávět příběh jednoho kluka. A vlastně mnoha kluků a holek, jakejma jsme tenkrát prostě byli. Není to jen o mojí téměř naplněný cestě ke slávě s kapelou, která začala, když jsem si našetřil na první sadu gramofonů, kterou jsem obrotem prodal, v přesvědčení, že holky víc zajímaj MCs — teda rapeři — než DJs. A tak jsem cpal prachy hlavně do oblečení, chlastu a hulení. A už ani netuším, kde jsem je bral, protože dlouhej čas jsme hráli zadarmo, ani cestovný nám nepropláceli a brigáda všechny výdaje přece pokrejt nemohla... Ale zpátky. Sny jsou prej vždycky naivní. A je jedno, kolik toho proclastáte, proč a s kým, a kolikrát se porvete v klubu nebo v parku po koncertě, a je úplně jedno, jestli nosíte čejn a bejsku nebo křivák a kanady.

Teď chci vyprávět svůj příběh, takovou malou zповěď, jak se taky dalo v krátkym období, začínajícím nějakej čas po roce 2000, dospívat. Se všim všudy. Chlast, blbnutí, velký sny, všechno skrz první crew a koncerty. A taky první buchtá. A jak i tohle vypadalo jinak, když jeden musel s těma holkama, o kterejch pořád tolik žvanil, najednou mluvit face to face a došlo mu, že ani na tohle není připravenej.

A taky o tom, jak se to pak všechno začalo srát. A to je důvod, proč to celý budu vyprávět. Ne kvůli tomu, abych si zavzpomínal, ale abych našel odpovědi. Na to, co se dělo tenkrát, a hlavně na to, co se děje teď. A ze všeho nejvíc na tu dotěrnou otázku, kterou už možná tušíte a která zní: Stálo to vůbec za to?

SKYLLA

Kdysi už jsem k jednomu terapeutovi chodil, to ještě v Nymburce, mym rodnym městě. Tenkrát mi ho dohodila matka a teď svym způsobem taky — doporučila mi ho. Nenapadlo mě zeptat se jí, odkud ho zná a jestli doktor Bláha náhodou nemá kořeny v mym rodnym městě. Ne, takový věci vás prostě nenapadnou. Ale kdyby mě to napadlo, tak by mi taky došlo, že máme asi nějaký společný známý, ačkoli to by mi při terapii logicky nikdy nepřiznal. Minimálně z profesionálních důvodů. Ale to předbím...

Kdysi už jsem k jednomu terapeutovi chodil, to po tom průseru, co kluky stál krk... Ne, nikdo nikoho nezastřelil, nikdo nikoho nepobodal, i když k tomu druhému občas nebylo daleko.

I dneska mám spoustu problémů. Se ženskýma, sám se sebou. To hlavně. Podle doktora jsem lehce paranoidní, dřív jsem malinkato experimentoval s různějma kravinama na chemický bázi a mám z toho trochu bordel v hlavě. Nesuďte mě, měl jsem dobrej důvod chtít si vygumovat mozek, uvidíte sami. Tenhle příběh vyprávím vám a zároveň na terapii, alespoň do určité doby. Uvidíte, pochopíte. Ale teď zpátky ke mně. Jmenuju se Vladimír Kopáč. Těší mě („Těší mě, a rád věřim, že tebe ne!“ — už se do toho dostávám, už se mi samovolně vybavujou texty, na kterejch jsme tolik ujížděli. Tohle byl zrovna Kato, kapela Prago Union, deska *HDP*, konkrétní song si najdete sami).

A když už jsme u toho, teď mi neříkejte Vladimír Kopáč. Vrátime se totiž pár let nazpět — na konec roku 2005, kdy mi táhlo na šestnáct a žil jsem ve středočeskym okresnim městěčku

o nějakých čtrnácti tisících obyvatelích, teda v Nymburce, našem Malým New Yorku. Tou dobou jsem byl MC. MC Dexter. To jméno jsem si vybral už ve čtrnácti letech, podle Dextera, zpěváka z The Offspring, ale to jsem pak nikomu nepřiznal. Pankáči byli přece nepřátelé, to už jsem říkal...

Víte co? Pro přehled to rozdělíme. Současnost — moje současnost, teda doba, kdy vám to vyprávím, kdy je mi už nějaký ten rok přes dvacet — poznáte podle toho, že jsem Vladimír Kopáč, žiju v hlavním městě týchle malý země, milionový Praze, nenosím rovně kšilt, prakticky neposlouchám rap. Když už, tak z nostalgie. A jen ten starej. Novej nestojí za nic, snad s výjimkou těch Prago Union a občas i starejch dobrejch PSH. Od chvíle, kdy se rap dostal do rádií — od chvíle, kdy se povedla jedna z věcí, o kterejch jsme celou pubertu snili —, to šlo do kytek. Tenhle splněnej sen nás zabil, celou naši komunitu. Teda, celou naši kulturu, jak jsme tomu říkali my.

Minulost — jádro příběhu — od roku 2006 dál, poznáte podle toho, že tu bude Julie. Teda, až pozdějc. A ještě pozdějc zase nebude. A hlavně ji poznáte podle toho, že mi málokdo říká Vladimír. V té době znělo můj jméno Dexter. Kolem mě se bude pohybovat MC Radek (Radek si, jako jedinej z crew, nikdy nedal pořádnou přezdívku. „Jižní Pionýři taky nemaj přezdívky a říkej si prostě Martin a Filip,“ obhajoval se) a Captain Europe, náš DJ. Přezdívku si vybral podle Captaina Ameriky, kterýho znal v té době z komiksů, pochopitelně. My mu říkali prostě Kapitán, i když jako komiksovej Captain America rozhodně nevypadal, jen ty světlý vlasy byly podobný. Teda Kapitán je neměl tak hustý, spíš se dá říct, že měl vysoký kouty. Stejně tak mu chyběl komiksově hranatej drsnáckej ksicht, ten jeho byl spíš kulatej a vážnej, což vůbec neodpovídalo jeho chování.

Naše crew nesla hrdý (a možná trochu sebejistý) jméno Skylla. To mělo dva významy. První je jasnej: odkaz na naše skylls, teda schopnosti v rapu, textařině, DJingu, schopnosti předvíst dobrou

show... Zkrátka všemu, co kdo kolem hip hopu dělá, se říkalo prostě skyls, psáno obvykle s ypsilon a se zet na konci, takže skylz. A nemusel to bejt jen MC a DJ, mohl to bejt writer, beatboxer nebo breaker, ale jen když breakdance tancoval na rap, žádný rádiový R&B, na který tancovali diskanti v rádobě hiphoperskejch hadrech.

A slovo skyls se taky dalo použít jako označení. Kdo měl dobrý skylz, byl skyller. Podle výslovnosti americkéjch MCs se er mění na a. Takže skyls. Druhej význam toho slova až někde pozdějc vystrachal Radek. Skylla bylo jméno nějaký hodně děsivý obludy z řecký báje o Odysseovi, to se mi líbilo. Protože náš rap byl hardcore a ostrej jako břitva a to jméno znamenalo „dávejte si na nás bacha, zmrdi“. A taky jsme tohle vysvětlení názvu — že se jmenujeme podle starověký potvory — používali vždycky, když nám někdo chtěl vyčítat, že je náš název trochu moc namyšlenej.

Takže tohle jsme byli my. MC Dexter, MC Radek a DJ Captain Europe a.k.a. Kapitán. A pak spousta dalších lidí, co přišli a zase odešli. Třeba jako FuckYouJesus, což byla krkolomná přezdívka kluka, ktorej s náma kapelu založil, ale než jsme se vůbec dostali k prvnímu koncertu, zase odešel. To bylo v roce 2002. Jeho odchod, i ten první koncert. Ale FuckYouJesus (řikali jsme mu Fyz, což vzniklo ze zkrácení jeho přezdívky na F.Y.J. a následnou deformací tý zkratky na něco, čím se dá oslovovat i volat — tedy Fyz) sehrál pozdějc důležitou roli, i když ne pro crew. Jenže po tom, co ji sehrál, zmizel na nějakou dobu z mýho života a zároveň i z prostoru pod pódiem na našich koncertech. Kde je mu konec, v tuhle chvíli netuším.

A pak tu byli ještě další důležitý lidi, jako třeba Julie a její ségra Alice... a samozřejmě míň příjemný známosti, tím myslim MCho jménem Porno a podobný. Ale to k tý době tak nějak patřilo.

Nedávno jsem teda na terapii začal chodit znova. Protože se to ve mně zase všechno probudilo, když jsem se doslechnul o Juliině smrti.

TERAPIE 1

(Dva mladí muži sedí v křeslech naproti sobě. Vypadají každý jako z jiného světa. Terapeut Bláha: špinavě blond vlasy kroutící se podél uší, uklidňujícím způsobem hluboký hlas, věk kolem třiceti let, na sobě pohodlnou neformální košili světle hnědé barvy, kraťasy [přestože venku je dnes pod mrakem] a během terapie je zásadně bosý, rád cítí mezi prsty příjemně měkký koberec své ordinace — pro Dextera někdo, koho by čekal spíš na festivalu etno hudby nebo na koncertě reggae. Sám dost dobře nechápe, jak se to stalo, že mu začal věřit a svěřovat se; Dexter: pětadvacet let, na terapii mluví většinou neobvykle rozvážně a pomalu; místnost připomíná spíš obývací pokoj z katalogu firmy IKEA než součást nemocnice.)

Dáte si kávu? Nebo čaj?

Čaj, díky.

(s trochu hraným pobavením) *Jako obvykle...*

Jo.

(Terapeut Bláha nalévá čaj, Dexter sotva znatelně kýve na znamení díky. Pak chvíli oba sedí a mlčí.)

O čem jsme to mluvili posledně?

Pokud si dobře vzpomínám... (uvelebí se pohodlněji ve svém křesle poang z ohýbaného dřeva, které se i při sebemenším pohybu zhoupne a sotva znatelně zavrže) na konci terapie jste začal mluvit o vaší bývalé kapele.

Jo. To je fakt...